

DOM, CESARJA!
Domači Prijatelj.
 VSE ZA VERO
 Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto I.

V Celoveu 10. avgusta 1897.

Štev. 15.

Mrliški zvon.

Mrliški zvon cerkovnik ziblje,
 Gubatih lic, srebrnih las;
 „Kedo bo vlekel vrv čez leto?“
 Tako mi dé notránji glas.

In drug mi glas také odvrne:
 „Ne bode več je sivi mož!“
 A prvi dé: „Morda zvonil bo,
 Ko ti zvonú več čul ne boš!“

Bogdan.

Kaj je Štefej v Celoveu doživel.

(Humoreska.)

(Konec.)

Godba je bila končana in ljudje so se razšli. Želodec me je opominjal, da gré na opoludné. Gledam, kje bi bila kaka primerna gostilna. Grem dalje skoz neke ulice in tam na voglu, to mora biti gostilna. Vstopim. No, to pa je bilo še lepše, kakor pri nas doma v cerkvi. Vsedem se h kamnati mizi. Takoj priletijo trije mladenči. Imeli so črne suknje s takimi repmi zadaj, kakor lastovke. „Kaj želite jesti, piti.“ „No prinesite mi juhe, pa glejte da bo kaj cinka na nji.“ Takoj mi jeden prinese dva krožnika, žlico, vilice in nož in še nek prt, podoben brisalki. Med tem bila je že tudi juha tukaj, a v taki majhni skledici, kakor v kaki orehovi luščini. Toda kaj začeti, tu sta bila dva krožnika, in juha v skledici. Nisem se dolgo obotavljal, ampak pustil sem, da se je juha nekoliko ohladila, potem pa sem jo spil na dva požirka. Nekako čudno so me gledali drugi ljudje, a to me ni oviralo pri mojem poslu. „Kaj pa želite še nadalje, morda pečenko“, vpraša natak. „No, pa prinesite mi jedno, saj je tako že nisem dve leti več jedel.“ „Morda želite tudi kaj piti.“ „Če imate kako dobro vino, mi ga prinesite.“ Hitro je bila pečenka tu in tudi vino, ki se mi je kar smejalo. „To mora pa že jako sladko biti“, si mislim, „da se smehlja.“ In nagnem ga cel kozarec. Pečenka pa je bila jako majhna. Prikuhe je bilo malo več, bilo je nekaj zelenega, a sam nisem vedel, kaj bi to moglo biti. Natak mi je povedal, da je to „špinat“. Jaz hočem razrezati pečenko, toda nesreča je hotela, da se mi je krožnik nagnil

in se je vse skup s prikuho vred skidalo na moje lepe hlače. „Oh, še to; je tako malo bilo, pa še to mora na tla pasti in zraven so še hlače vse mastne in zelene“. Pojedel sem, kar je še ostalo na krožniku, popil vino, potem pa zahteval, da hočem plačati. — „Vse skup stane poldrugi goldinar“. „No, zato, da sem lačen, je malo preveč“, si mislim, toda kar je bilo, je bilo, a to sem si zaobljubil, da tu noter ne grem več. Za poldrugi goldinar doma lahko štirinajst dnij živim.

Ker sem ravno slišal, da je blizu Celovea božja pot Gosposveta, o kateri so mi pripovedovali že stari oče, sem sklenil, popoldne pogledati malo tja, da pomolim za svojo revno dušico ter da bi tudi doma se vse dobro izteklo. Toda na katero stran naj se obrnem? Tu mi pride nasproti neki možicelj, ki je imel rudečo kapico s številko spredaj. Videl sem že več takih ljudi. „Ali morda Vi nosite te številke okoli, da jih stavijo ljudje v loterijo“, vprašam ga, a ta se nasmeje in pravi: „Oh, jaz sem le „dinstmon“ in te številke imajo ves drug pomen.“ „Da tako, to je kaj drugega; no, ker pa že ravno z Vami govorim, ali bi mi ne hoteli povedati, kje bi prišel v Gosposveto.“ „Kar naprej idite po tej ulici, in če pridite do nekega železničnega tira, potem pa po tistem naprej, dokler ne pridete do kolodvora, tam se vsedete na vlak in kmalu ste v Gosposveti.“ Jaz storim to in tudi kmalu najdem železnični tir. A tu mi pride nek čuden voz naproti, nekako tak, kakor sem ga videl prej pri vlaku, samo da je spredaj bil konj vprežen. Voz obstoji in jaz vstopim, misleč si, da bom kmalu v Gosposveti. Prišel je nek bradat mož, ki mi da mal listič, za kterega sem moral plačati deset krajcarjev.

Peljal sem se že dolgo časa, a Gosposvete nisem videl nikjer. Videl sem pa pred seboj veliko jezero, ki se mi je zdelo celo morje. „Kdaj pa pride Gosposveta“, vprašam svojega soseda, a ta mi pravi: „Tu se ne peljete v Gosposveto, ampak na »šwimšul«. Gosposveta je na drugi strani, tja se morate peljati z vlakom, tu vozi samo »tramvaj“. Zašel sem se torej in treba se je bilo vrniti. Kakor nalašč se pripelja nekdo za menoj v lepi kočiji. „No, očka, vsedite se; jaz vozim zastonj“. „To pa res ni slabo“, si mislim in se vsedem v kočijo. Ponosno sem se peljal, da so me ljudje kar gledali, misleč si: glej, ta mora pa denarja imeti, da se more tako voziti okoli. Urno sva bila v mestu. Voz

se ustavi na novem trgu in jaz izstopim. „Bog povrni velikokrat“, rečem prijaznemu možu, „da ste me tako lepo peljali“, zahvaljujem se kočijažu, a ta zavpije za menoj: „O, mož, to pa ni tako, plačate prej, potem še le greste kamor hočete“. „Kaj, plačat?“ se razhudim; „jaz ne dam ničesar, k večjemu dva krajcarja za jedno zemljo; saj ste rekli, da vozite zastonj“. „Dà, jaz se vozim zastonj, a Vi mi morate plačati sedemdeset krajcarjev, če pa ne, pa pošljem takoj po »policaimona«“. Hočeš, nočeš, plačal sem, kajti sodnije sem se bolj bal, kakor vrag krščene vode. „Nikdar ti ne grem več na limanice, veš ti prismoda, drugekrati se vozi le sam okoli, da boš sit, saj voziš zastonj“, rečem še in jo zavijem v bližnjo ulico.

Videl sem, kako se je pred neko hišo zbrala precejšna množica. „Kaj pa je to“, vprašam nekega mimogredočega škrica. „Krava je jajce zlegla“ se odreže, jaz pa mu hitro odvrnem: „Iz tega jajca bode gotovo tako tele kakor ste Vi“. Tako jo je pobral, da se je kar kadilo za njim.

Pridem do neke hiše. Okna so bila jako velika in sicer iz samo jedne šipe. Rodoveden sem bil, kaj je neki v tej hiši in tako jo mahnem noter. Tu je bilo še malo lepši kakor tam, kjer sem bil opoldne; ogledala so segala od stropa do tal. Takoj prileti pet strežajev, ki so hodili za menoj, ravno tako, kakor doma, če sem zavpil nad ovcami: „sol, sol“ in so priletele ter hodile za menoj. „Le hodite za menoj“, sem si mislil in nalašč se dolgo nisem usedel. „Kaj želite, črno ali belo“. „Koga črno ali belo“, vprašam začuden. „Jaz mislim kofe“, pravi mi strežaj, saj je tukaj „kofehaus“. „Da to pa že; no, pa prinesite mi belega“. Urno zleti, kakor bi ga pete srbele, in takoj mi prinese kofe, zraven pa kozarec vode. „Malo ga pa je“, si mislim, „doma mi ga je naredila Zefa celo skledo, da sem lahko podrobil noter četrt hleba kruha. To nič ne zaloči, prinesite mi še enkrat“. Ko še to popijem, mi še ni bilo dovolj. Ko potem vprašam po računu, bil je tako visok, da nisem več imel dosti novcev s seboj. Mislil sem si, da je strela udarila, če tudi je bilo jasno in ni nič gro-melo. „Bog, toliko jaz nimam, ne“. „Plačajte, če ste me že poklicali“. „Jaz nimam toliko“, pravim ves zmeden, „kar imam, tukaj je, več nimam“. „Tako; čemu pa pijete, kakor žaba; tako bi lahko vsak naredil“. In takoj me primejo trije strežaji in me pokadijo pri vratih ven, da sem razsul ves kofe in sladkor, ktere-ga sem prej kupil. „To mi je še le prav; sem vsaj srečno prišel iz te presnete hiše, to nič ne dé, da sem se malo pobil, toda škoda koféta, ki se je razsul“. — In začnem pobirati zrnje, kar sem ga najti mogel. Med tem se je zbralo precej ljudstva, ki me je radovedno gledalo. „Čemu pa prodajate tukaj zijala in me gledate, kakor vol nove duri“, pravim razjezen in jo mahnem urno naprej.

Zdaj sem se dosti nagledal mesta in se ga tudi dovolj naveličal. Mošnjica je bila medla, kakor moja krava doma, kateri so se videla vsa rebra. Bil sem nekoliko nevoljen, a po toči je prepozno zvoniti. Storila se je noč, ko pridem domu. „Zefa, odpri, jaz sem tukaj“, in potrkam na okno. „Vendar si enkrat našel domu, jaz sem te mislila že iskat iti, zdaj si se vsaj nagledal dovolj mesta. Tu je še malo močnika, ktere-ga sem ti prihranila, ako hočeš jesti“. Bil sem ravno lačen in takoj sem ga pojedel. Dišal mi je izvrstno, morda bolj kakor pečenka v mestu. „Pa pripoveduj malo, kako se ti je godilo“, sili v me Zefa, in kaj hočeš, povedal sem

ji vse po resnici. Ona je vzdihovala in nazadnje je rekla: „Prav se ti godi; če bi bil ostal doma, bi se ti nikoli ne zgodilo tako“. In res, nisem šel več v mesto gledat na uro; doma pri Zefici mi je ljubši. *Ožbolt.*

Nekaj o slovenskih krajevnih imenih na Koroškem.

(Dalje.)

13. Moten. Metnitz na nemški strani, l. 898. Motniz; tam se nahajajo razvaline gradú Trübenberg; potem Metnitz na Gorenjem Koroškem l. 1050. Motniza; ta pi-sava je dokaz, da so o tem času še Slovenci stanovali v tem kraju.

14. Močilo ali močidlo. Močile na slovenski in Tschiedl (= Matschiedl) na nemški strani.

15. Mzėti = stillare. Govori se: travnik vode mzi, breza mzi. Odtod Meža, Možica (Mža, Mžica).

16. Otok. Otok v celovškem jezeru, l. 891. „ad Weride“. Otoče, nemški Weidmannsdorf pri Celovcu.

17. Ponikva = jama. Ponikle na Podjurskem.

18. Potok. Potok petkrat, Potoče štirikrat, Pötschach = Potočah, Potočnica, Beli potok, Mali Potok; nemški Foitsch pri Löllingu je slovenski Potočah, kar kaže listina iz l. 1150.: „Potoschach apud aquam Lelin“ (Zahn Urk. v. Steierm. I. 319).

19. Preval = hudournik. Prevalje; Preilitz = Prevalice.

20. Reka. Reka trikrat; na nemški strani Reggen, Rieken ali Rügen, Rakabach, Rackenbach; Rečica l. 1143. Redschiz, zdaj pa pišejo Nemci Rotschütz; Retschach, Reschitz, Rietschach; Poreče trikrat na slovenski strani; Pörtschach v Nemeih; Ratschach pri Strassburgu, v starih listinah Retschach; v Krškem urbariju beremo Thoman (sic!) Rekher an der oberen Rekhen!

21. Slap. Na gorenjem Koroškem blizu Velikega Zvonarja je vasica Zlap, najlepši dokaz, kako daleč so segali nekdanji Slovenci.

22. Sopot = slap. Sopotnica pod Ljubeljem, že l. 1253. Sapatnic; na nemški strani Zopothof, Zuepott, Zuepotnik (= Sopotnik).

23. Struga. Struga v Rožni dolini; še sedaj se imenuje tam najjužnejši del Drave Struga.

24. Studen = mrzel. Studena se imenuje l. 1579. potok blizu Beljaških toplic; torej imamo tam studeno in toplo vodo. Beseda studen s pomenom mrzel ne živi več v narodnem govoru, ohranila pa se je v tem krajevnem imenu.

25. Suh. Suha dvanajstkrat na slovenskem ozemlju. Suha pomeni potok, ki se po leti posuši. Nemci so po svoje naredili Zauchen, kar koroško - nemški narečjeslovec Lexer dobro razlaga: „ein Bach, der nur bei Regenwetter anschwillt“. Včasih so jo Nemci tudi prestavili v Dürrenbach.

26. Timeno = blato. Timenica, že l. 1190. Timniz.

27. Topel. Topla, Toplitz, Toplitsch, Töplitz (toplice blizu Beljaka), Töplach.

28. Žrelec = vrelec. (Mikl. Etym. Wörtl. 60). Žrelec pri Celovcu, l. 1213. Srelz, pozneje Sreliz, Schrelz, l. 1789.: Šrive in Šrele. Do konca 18. stoletja so tudi Nemci še rekali Šrele, in še le v tem stoletju se je udomačilo med njimi ime Ebenthal, to je grad, lastnina grofov Goësöv.

(Dalje sledi.)

Veliko dela.

Nekega samostanskega brata, ki je bil zvečer zelo utrujen, vprašal je oče opat, kaj je vzrok njegove slabosti. Brat je odgovoril: „Oh toliko imam dela, da bi ga ne mogel izvršiti, ko bi me milost božja ne podpirala. Vsak dan moram namreč dva sokola brzdati, dva zajca pridrževati, dva kragulja voditi, jednega zmaja premagovati, jednega leva strahovati in jednemu bolniku streči.“ — To je prazno govorjenje, odvrnil je opat, noben pameten človek ti ne bode toliko dela na jedenkrat naložil, in kolikor je meni znano, tacih zveri nimamo v samostanu.

„In vendar je tako,“ odgovoril je ponižno samostanski brat: „sokola sta moja očesa, ktera moram vedno brzdati, da kaj nevarnega v mojo dušo ne pride. Moji nogi, dva zajca, moram vedno pridrževati, da mi ne uideate na pregrešna pota. Kragulja ste moji roki, kteri moram vedno voditi, da sebi in bratom skrbim za hrano. Zmaj je jezik, kterege moram vedno premagovati, sicer bi nepotrebno in pregrešno govoril. Lev je moje srce, čegar nagujenja in želje moram vedno strahovati in na Boga obračati. Bolnik je moje telo, ktero hoče sedaj to, sedaj ono, zraven pa nič ne vpraša, ali je to, kar hoče, za nebesa koristno ali ne. — „Prav si govoril,“ odvrnil je opat, „naj bi dobrotljivi Bog tvoj trud in delo spremenil v večni mir in pokoj.“

„Dljb.“

Kralj Matjaš.

Nekdaj so nekega misijonarja njegovi sovražniki obsodili na smrt. Rekli pa so mu, da ga oprosté, ako gre v kralj-Matjaževo deželo in pri kralju Matjažu povzé, kdaj bode sodnji dan.

Težek posel je bil to za ubogega misijonarja. A ker mu je bilo življenje drago, odpravil se je na daljni pot do kralja Matjaža. Dolgo je hodil, a naposled srečno prišel v kralj-Matjaževo deželo. Takoj ga ustavi stražnik in vpraša:

„Kam greš?“

„Poslan sem“, odgovori misijonar, „h kralju Matjažu, da poizvem pri njem, kdaj bode sodnji dan. Prosim te, povej mi, kje stanuje.“

„To izveš pri mojem tovarišu, ki stoji ne daleč odtod na straži kakor jaz“, odgovori mu stražnik.

Misijonar gre dalje in pride do drugega stražnika. Ali ta ga ne pusti dalje, dokler mu ne pové, kdo je, in kam gre. Misijonar mu vse pové in ga prosi, naj bi mu pokazal pot, po katerem bi prišel do kralja Matjaža.

„Ni daleč odtod“, odgovori mu stražnik, „a treba ti je, da se malo okrepeš in odpočineš.“ To rekši, prinese mu jedi in pijače ter mu še pokaže postelj, kjer se naj odpočine. Zelo utrujen, misijonar kmalu zaspi; z njim pa zaspi tudi stražnik. Spala sta pa celih tri sto let. Kedar se prebudita, mislil je misijonar, da je spal samo nekaj ur.

Stražnik ga pelje pred neko goro. Tu najdeta vrata. Misijonar stopi skoz vrata v votlino, in zdajci zagleda pred seboj vse polno vojakov, ki so ležali po tleh in trdo spali.

Misijonar gre dalje in najde kralja Matjaža za mizo sedečega. Globoko se mu prikloni in vpraša, kdaj bode sodnji dan. Kralj Matjaž mu reče:

„Potegni mi meč iz nožnic!“

Misijonar počasi vleče ter vidi, da se vojaki okoli njega vzbujajo in vstajajo.

„Zdaj pa izпусти!“ reče mu kralj Matjaž.

Ko je misijonar izpustil meč, zopet se vležejo vojaki in zaspijo. Kralj Matjaž pa mu reče:

„Vidiš, kedar bode moj meč skočil sam iz nožnic, tedaj bode sodnji dan.“

Misijonar je opravil svoj posel in se vrnil domú. Dospevši v svoj kraj, ni se malo začudil, ko je videl, da se je vse izpremenilo. Vse je bilo drugače, kakor tedaj, ko je šel z doma.

Nihče ga ni več poznal, in na svojem lastnem domu je našel same tuje ljudi.

Čudno se mu to zdi, in ker si vse tega ne more raztolmačiti, gre h gospodu župniku, da bi mu to razložil. Ali tu je bila še le prava težava, ker se nista mogla porazumeti; kajti misijonar je zatrjeval, da je nekako pred jednim letom odšel od doma. Gospod župnik gre gledat v neko zelo staro knjigo in ondi najde, da je pred tremi sto leti neki misijonar odšel v kralj-Matjaževo deželo, a vrnil se še ni. Vsi njegovi sovražniki so v tem času pomrli, in sedaj se mu ni bilo treba več bati za življenje. Živel je brez vseh skrbi do smrti.

Národná pripovedka.

Huda kazen — za hudo ženo.

V Suseksu na Angleškem je umrl krčmar Leve, ki je svojeji ženi zapustil lepo premoženje 36.000 gld. To svôto je izročil pred svojo smrtjo prijatelju in mu naročil, da naj se obrestí od tega denarja ženi le tedaj izplačajo, če bode ta točno izvršila pogoje, kteri se stavijo v testamentu. Obletni dan naj bi morala žena v vsaki roki po jedno svečo nositi ter po celem trgu hoditi, na glas vpiti in vsem ljudem naznanjati, kar je možu v življenji hudega storila. Glasno naj bi priznala, da bi bila svojemu soprogu lahko življenje podaljšala, če bi bil njen jezik krajši. Vse zakonske žene naj bi opominjala, da naj spoštujejo svoje možé, naj jih ubogajo in naj jih nikdar ne skušajo mučiti s čemur si bodi.

Če bi pa vdova tega ne spolnovala, — glasi se dalje v testamentu, — naj bi dobila od obrestí le letnih 120 gld., vse drugo pa naj bi pripadlo kakemu sorodniku umrlega moža. Soproga se je močno vstavljala trdim pogojem, toda radi velike svôte in zavoljo nevoščljivosti do sorodnikov se je vendar-le vdala trdim pogojem testamenta in sedaj oznanja vsako leto po trgu, koliko bridkosti je napravila možu s svojim strupenim jezikom. Vkljuba temu pa jej vendar ne manjka snubačev.

Začarani osel.

Nekega vročega dne o šolskih počitkih so šli štirje dijaki po kmetih. Žeja jih je zelo trpinčila in radi bi bili šli v krémo, pa — v žepu je bila kača. Belijo si glavo, kako bi si vsaj nekoliko ugasili žejo. To premišljujé, ugledajo poleg ceste otovorjenega osla, ki muli travo, a blizu njega v mehki travi spi njegov gospodar. Jeden prekanjenih dijakov reče tovarišem: „Veste kaj? Tukaj-le nekaj ujamemo. Le pomagajte mi, da živinče oprostimo tovara. Potem naložite tovor name in denite mi tudi uzdo na obraz. Vse to pa storite lepo tiho in mirno, da ne vzbudite gospodarja. Osla potem vzemite

in ga odženite v mesto na semenj; tam ga prodamo.“ Tovariši slušajo in storé, kar jim je dejal prekanjenec.

Ubogi kmetič se zdaj prebudi in kako se prestraši, ko ugleda človeka namesto osla! „Za Boga, lepo vas prosim,“ zastoče dijak, „razbrzdajte me in otmite me težkega bremena!“ — „Smencajte, kaj pa je to? Kaj neki delaš ti tukaj, in kje je moje živinče?“ vpraša prestrašeni kmet. „Oče, le počasi in ne ustrašite se preveč tega, kar vam povem. Vse natanko vam razložim. Glejte, nesreča je, da sem sin copernikov. Nekega dné sva se z očetom prav hudo sprla, in moj oče me je razkažen izpremenil za dve leti v osla. Prav danes je ta doba pretekla in prejšnja človeška podoba se mi je povrnila.“ — Trapasti kmetič verjame sleparju. Hitro skoči k njemu, otme ga težkega bremena in uzde ter zagrmi nanj: „Zdaj se mi pa le poberi, zakaj s coperniki nečem imeti nič opravka.“ — Ko je dijak težkega bremena prost, odide hitro za tovariši in se jim pridruži.

Kaj pa je bilo zdaj storiti okradenemu kmetu? „Drugega osla bo treba kupiti,“ misli si trapec in gre na semenj, kjer jih je bilo dosti na prodajo. Ko si jih mnogo ogleda, zapazi naposled tudi svojega ukradenega osla med njimi. „Oho!“ zavpije trapasti kmet, „kakor vidim, sprl si se že zopet s svojim očetom. Zdaj pa bodi, kjer hočeš, jaz ne maram več zate.“

Drobiž.

Kdor zna, pa zna! V nekej fari opravljal je stari gospod učitelj tudi službo organista. Poseben ženij ravno ni bil, kajti igral je vsako nedeljo in vsak praznik eno in isto sv. mašo. Kaj čuda, če se po takem tudi mehar s časom zapomni, kolikokrat je treba meh potegniti pri „Kyrie“, „Gloria“ itd. — Vendar je šel naš stari gospod učitelj in organist v pokoj in na njegovo mesto je prišel mlad muzikalično izurjen mož. Ko je prvič igral, in „Kyrie“ hitreje končal nego njegov prednik, bil je stari mehar kaj vesel, kajti prihranil si je bil sape in s tem tudi truda. Ali joj! „Gloria“ trajala je nekaj dalje, kakor pri staremu gospodu organistu, in v najlepšem poluglasju je sape zmanjkalo. Vrli organist kar osupne, vleče registre, ali zastonj. Kar zagleda mirovati meharka, ktereга umirajoči glasovi orgelj niso prav nič vznemirjali. Zarenči nad njim: „Zakaj nehate? Vsaj še ni konec!“ A ta mu popolnoma hladnokrvno odgovori: „Že 30 let vlačim mehove, in vem natanko, koliko sape se potrebuje za »Gloria«. Vi mene tega ne bode te učili.“

Vojaški begun v gnoju. V vojašnici v mestu Stokerau na Nižjeavstrijskem so spraznili jamo za gnoj. Naenkrat zadenejo z vilami na človeško telo, ki je zakričalo in s tem naznanjalo, da še živi. In res! Bil je dragonski novinec, ktereга so že dva dni kot beguna iskali. Ni se mogel navaditi strogega vojaškega življenja, in zato se je skrtil v gnojno jamo, da bi tam od lakote umrl.

Telegraf. „Oče, kako je pa to vendar mogoče, da smo tako hitro zvedeli po telegrafu, da je stric bolan“, dejal je sin, kteri je poslušal očeta, ko so prebrali brzozjav iz prav daljnega kraja. — „Vidiš sinko, to je ravno tako, kakor če jaz našega psa za rep uščipnem, pa koj pri gobcu zalaja, tako hitro novica po telegrafu.“

Prebrisani kmet. Nek kmet je imel kuro, ki mu je znesla vsakega dné po eno jajce. On pa si misli:

Kura ima gotovo 100 do 200 jajc. Vsakega dné po eno mi ne koristi mnogo. Če pa vse dobim na enkrat, si lahko opomorem. Zato bom kuro zaklal, in jej vzel vse jajca na enkrat. Tako si misli budalasti kmet in kuro zakolje. Pa ni dobil nobenega jajca, še kuro je izgubil. Enako godi se lakomnežu. Ker hoče naglo obogateti, še to izgubi, kar je imel svojega že prej. F. R.

Gospodarske stvari.

Kruh se obvaruje plesnobe če se prilično 100 kapljic sivkine vode (Lavendelwasser) v testo vlije.

Mravlje se odstranijo od sadnih dreves, ako se z zmesjo pečnih saj in lanenega olja tanko krog okoli debla namaže. Ondi čez nobena mravlja ne prestopi.

Globoko orji njive s težko prstjo. S tem dosežeš mnogo večje pridelke, ker ti koristi tudi nižja plast zemlje.

Brejo kravo nehaj molzti v sedmem ali osmem mesecu. Drugače se tele lepo ne razvije in krava lahko zboli na vimenu.

Uganke.

Skakalnica.

za-	šti-	sen-	sto-	Na-	ta-
na	ji	na.	na	či-	ji,
ri	re-	hlad-	Sto-	na-	rod-
tam	ci	og-	za	pod	ca;
le	po	v	pi-	na.	kam-
sen-	li-	mi-	li-	pa	ca,

—rč.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev ugank v 14. številki.

I. Kreg, — kreg. — II. Vrv.

Smešničar.

* Ni je našel. Star invalid, ki je v vojski zgubil nogo, sreča veseljaka in ga poprosi, rekoč: „Gospod, priporočam se vam lepo; v vojski sem zgubil nogo.“ — „Že prav, toda jaz je nisem našel“, reče veseljak in gre dalje.

* Počitek za kavo. Nekdo naroči v gostilni kave. Ko mu jo prinese, pokusi kavo, potem pa postavi stol poleg sebe in nanj postavi čašo polno kave. Ko ga vprašajo, zakaj je to storil, odgovori: „Ta kava je tako slaba, da se mora poprej nekoliko odpočiti, predno jo pijem.“

Lastnik in izdajatelj Gregor Einspieler, župnik v Podklostru.

Odgovorni urednik Iv. Teršelič.

Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.